

Vlk a kozliatka

Sadni si ku mne na lávku, poviem ti peknú rozprávku.

Kde bolo, tam bolo, voľakde len bolo - bola jedna hôrka, v tej hôrke lúčka, na lúčke domček a v domčeku prebývala stará koza. Celá bola biela, len pod okom mala škvyrny.

Táto koza mala sedem utešených kozliatok.

Odchodí koza na pašu a prikazuje kozliatkam:

„Deti moje, nože dnu nikoho nepúšťajte; prišiel by vlk a zmárnil by vás. Otvorte len mne, keď vám zaspievam pesničku.“

*„Kozliatka maličké, otvorte mamičke,
nesie vám, nesie vo vemene mliečičko,
nakrmi vás sienkom, napojí vodičkou“.*

Kozliatka mamičke všetko prisľúbili, ale čože ? Vlk už dávno potajomky chodieval k domčeku. I teraz sa pritajil pod oblokom a všetko vypočul. Veď ja jej pesničku už viem, pomyslel si.

Počkal ešte trochu, pokým stará zájde až do hory, potom sa chytro rozbehol k dverám domčeka.

Vlk bol hlúpy. Nazdal sa, že keď sú kozliatka ešte maličké, ľahko ich oklame. I hrozným hlasom zareval:

*„Kozliatka, otvorte
Nesiem vám na rožkoch mliečka,
vo vemene vodičky!“*

Lenže kozliatka už boli naozaj múdre. Ako počuli vlkovu popletenú pesničku, začali sa smiať a zavolali:

„Vlk si, vlk, a my ťa nepustíme ! Naša mamička má tenšie hrdlo, aj pesničku inakšie spieva.“

A vlk počul, ako sa v chyžke veselo na ňom smiali.

„No, ten smiech vám nedarujem !“ povedal si vlk a nahnevaný uteká ku kováčovi. Ešte bol ďaleko, už na nebo volal:

„Kováč, kováč, ukuj mi tenšie hrdlo!“

Vyjde kováč vlkovi naproti a povie:

„Ba netáraj! Načože je tebe tenšie hrdlo?“

„Nespytuj sa, ale kuj, lebo ťa naskutku zjem!“ odvrkol vlk.

Tak či tak, no kováčovi sa nechcelo pod vlkove zuby. Položil vlka na nákovu, chytil kladivo do ruky a buch z jednej, buch z druhej strany, koval tenké hrdlo.

Lenže vlk bol netrpezlivý a ušiel skôr, ako kováč hrdlo dokoval. Beží zase horou a cestou si kozinu pesničku opakuje.

Zastane vlk po druhý raz pred dvermi domčeka a teraz už pozorne zaspieva:

*„Kozliatka maličké, otvorte mamičke,
nesie vám, nesie vo vemene mliečko,
nakrmi vás sienkom, napojí vodičkou.“*

Počúvajú kozliatka, počúvajú, aký je to zase spev. Hlas ani hrubý, ani tenký - nie, to nie je mamička. A preto odpovedajú:

„Vlk si, zase len vlk, a my ťa nepustíme! Nenazdaj sa, že nás oklameš. Pesnička je mamičkina, ale hlas je veru tvoj. Naša mamička má ešte tenšie hrdielko.“ A neotvorili.

„Aké ti mi tu, vraj ešte tenšie!“ napáli sa vlk. *„A či ma ten kováč ešte dost' neutlíkol kladivom?“*

Lenže márne sa zlostil, márne pajedil. Ak chcel kozliatka oklamať, musel znova na nákovu. Voľky-nevoľky sa rozbehol znova ku kováčovi. Len aby ho našiel doma.

Našťastie tam kováč bol a vlk na neho zakričal už z prahu:

„Kováč, kováč, aké hrdlo si mi to ukoval?“

„Ako dlho si vydržal na nákove, také ti je hrdlo.“

„No dobre. Tak ukuj mi ho ešte tenšie!“

„Hybaj na nákovu!“ povedal kováč a ukoval vlkovi celkom tenké hrdlo.

Keď bolo hrdlo hotové, vlk sa ponáhľal zase k domčeku. Už po tretí raz zastane pri dverách a spustí tenulinkým hláskom:

*„Kozliatka maličké, otvorte mamičke
nesie vám, nesie vo vemene mliečko,
nakrmi vás sienkom, napojí vodičkou.“*

Ale najstaršie kozliatko bolo veľmi múdre. Hneď poznalo vlka, podoprelo chrbátikom dvere a povedalo:

„Veru si ty nie naša mamička, a my ťa nepustíme.“

„Ba veru je to mamička!“ škriepili sa mladšie kozliatka.

„Vravím vám, že nie je!“ volalo najstaršie.

„Neškriep sa!“ okríkli ho mladšie. „Je to naša mamička, nuž pustíme ju, lebo sme hladné.“

I odstrčili to najstaršie odo dverí a otvorili.

Tu namiesto mamičky skočí do izby vlk a vycerí zuby!

Jaj, to bolo strašné ! Úbohé kozliatka sa zľakli a rozpúchli sa ako kurence. Chceli sa skryť pred vlkom, ale ten všade za nimi. Jedno sa skrylo pod lavičku - našiel ho. Druhé za poličku - aj to našiel. Tretie, štvrté - všetky našiel, pochytal a pohltal. Len jedno jediné skrylo sa do

piecky a zakryté dvierkami vlk nezbadal.

Po takejto hostine sa vlk pooblizoval a spokojne vyšiel z domčeka. Dvere nechal otvorené, lebo od toľkých kozliatok ostal taký široký, že sa ledva cez ne prepchal.

„Ej, či by som teraz pil !“ pomyslel si.

A tak šiel z nohy na nohu k studničke zapiť tú pečienku.

Príde stará koza domov, dvere nájde otvorené, hneď ju chytí strach:

„Jaj, preboha, čo sa tu porobilo!“ Hľadá, bľáčí, vyvoláva deti - no nikde šuchu ani ruchu. Až navela vystrčí to najstaršie kozliatko hlavu z piecky:

„Mama, mama, a či ste to ozaj vy?“ neverilo chúďa.

„Veru som ja, dieťa moje. A kdeže sú ostatné?“

„Jaj, mama moja, kdeže sú tie! Prišiel vlk, spieval vašu pesničku, nuž otvorili mu a on ich požral. Všetky požral, iba mňa nenašiel, lebo ma v piecke nebolo vidno.“

Ako to koza počula, prestala nariekať a pod' ona za vlkom! Dobešla ho práve, keď začal schádzať k studničke. Ej, či mu tá dala! Zadupkala nohami, podhodila si ho rohami a mlátila a bila, koľko sa doň pomestilo. A vlk, taký prejedený, ani sa bránil nemohol. Nakoniec ho tak poklala rohom, že sa hneď vystrel.

Koza vlkovi chytro brucho rohom rozpárala, kozliatka povyberala, v studničke poumývala a ponapájala. Našťastie vlk ich nepochrúmal, ale také celé hltal a ešte sa vody nenapil.

Kozliatka hneď prišli k sebe a začali veselo poskakovať.

A ktože mal väčšiu radosť ako stará koza? Šťastná mať si odviedla detičky domov, aby sa mohli vyzprávať. Ale od toho dňa kozliatka mamičku vždy poslúchali a vlkovi nikdy viac neotvorili.

A na vrbe rozhojdal sa zvonec, že je našej rozprávočke koniec.

<http://www.onlineomalovanky.cz/Omalov%C3%A1nky-vlk-a-sedm-mal%C3%BD-kozy.html>

